

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce:

XX nar. XX
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem XX
zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, Brno

proti

žalované:

Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 11. 2018, č. j. MV-118284-4/SO-2018

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 20. 11. 2018, č. j. MV-118284-4/SO-2018, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalované, jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 6. 2018, č. j. OAM-3187-21/ZR-2017.
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky a udělen výjezdní příkaz s platností na 30 dnů od právní moci rozhodnutí.
3. Správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu správní orgán I. stupně zahájil, neboť mu byl postoupen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 27. 7. 2016, č. j. 52 T 14/2015-8582. Tímto rozsudkem ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze, č. j. 11 To 19/2017-9360, který nabyl právní moci 28. 10. 2016, a opisem z rejstříku trestů žalobce měl správní orgán I. stupně za prokázané, že žalobce byl pro spáchání zločinu výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 2 let se zařazením do věznice s dozorem, proto podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců rozhodnutím ze dne 29. 6. 2018 zrušil žalobci povolení k trvalému pobytu. Správní orgán I. stupně konstatoval, že z existence odsouzení pro trestný čin lze vycházet, protože okolnosti, které vedly k odsouzení, ukazují na chování, které představuje trvajícím ohrožením veřejného pořádku. Proto bylo zrušení povolení k trvalému pobytu v souladu s čl. 27 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice 2004/38/ES“). Správní orgán I. stupně zkoumal přiměřenost dopadu do soukromého a rodinného života, přičemž nepřisvědčil žalobci, že zrušení povolení k trvalému pobytu by bránil jeho zdravotní stav. Zásah do soukromého a rodinného života žalobce správní orgán I. stupně zhodnotil jako přiměřený, neboť žalobce byl sloučen na území České republiky s otcem a dále zde pobývají jeho dvě dospělé sestry, bylo zjištěno, že je svobodný. Správní orgán předpokládal, že za dobu svého pobytu si žalobce vytvořil soukromé vazby, ale zásah je přiměřený, neboť žalobce byl odsouzen za spáchání závažné trestné činnosti v rámci organizované skupiny, kdy se podílel na výrobě a následném prodeji drog, a tedy zásah do soukromých a rodinných vazeb si žalobce zásadně způsobil sám svoji trestnou činností a následným odsouzením. V tomto směru se správní orgán I. stupně dovolával závěrů rozsudků Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Azs 312/2016 a sp. zn. 2 Azs 14/2016, s tím,

že přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku, která byla podle správního orgánu I. stupně v daném případě značná s ohledem na charakter spáchané trestné činnosti.

4. V napadeném rozhodnutí se žalovaná se závěry správního orgánu I. stupně ztotožnila. K ustanovení § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců konstatovala, že se jedná o speciální úpravu k ustanovení pod písmenem a), které je obecnější a vymezuje důvod zrušení povolení k trvalému pobytu a je v něm dán širší prostor pro správní uvážení při hodnocení správního deliktu. U obou skutkových podstat je stanovena podmínka přiměřenosti zásahu z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince a z uvedené systematiky plyne, že úmyslný trestný skutek soudem sankcionovaný nepodmíněným trestem odnětí svobody je třeba hodnotit jako narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Při naplnění podmínky přiměřenosti zásahu zrušení povolení k pobytu do soukromého a rodinného života jde o řešení zákonné a v souladu s požadavky směrnice 2004/38/ES. Podle žalované správní orgán I. stupně v rozhodnutí popsal okolnosti trestné činnosti žalobce a přihlédl k nim při svých úvahách. Žalobce se na území dopustil trestné činnosti, u které není pochyb o tom, že se jedná o narušení veřejného pořádku závažným způsobem, a to úmyslně. Jednání žalobce lze hodnotit jako skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti. I podle žalované nebylo rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobci je 28 let, je samostatný, nezávislý na svém otci a sestřích. Povolení k trvalému pobytu získal jako nezletilý před 15 lety a jde k jeho tíži, že nebyl schopen si po dlouhou dobu pobytu vytvořit a dostatečně se společensky integrovat, jak o tom svědčí jeho trestná činnost. U žalobce nebyly zjištěny pracovní, ekonomické nebo kulturní vazby, který by mohly být rozhodné pro posouzení otázky zásahu rozhodnutí do jeho soukromého života. Zájem České republiky na ochraně před uvedenou nebezpečnou a škodlivou trestnou činností, které se žalobce dopustil, převažuje nad jeho soukromými a rodinnými zájmy. Zdravotní stav žalobce po transplantaci ledvin, kterou podstoupil v roce 2017 v zemi původu, nemůže přijaté řešení zvrátit. Žalovaná ukončila tím, že správní orgán I. stupně přihlédl při hodnocení přiměřenosti zásahu do žalobcova života ke všem rozhodným skutečnostem, které vyšly najevo.

II. Žaloba

5. Ve včasné žalobě žalobce namítal, že § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je v rozporu se směrnicí 2004/38/ES. Z žádného ustanovení směrnice nelze dovodit možnost zrušit povolení k pobytu pouze z důvodu podle uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců, tedy pouze proto, že držitel pobytového oprávnění byl soudem České republiky odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce nepřevyšující 3 roky. Žalobce upozornil, že evropské právo jako celek má přednost před vnitrostátními předpisy a soudy a jiné orgány jsou povinny upřednostnit evropské právo, což se projevuje v povinnosti nepoužít jakékoli ustanovení vnitrostátního práva, které je v rozporu s právem společenství. Žalobce se dovolával zásady přímého účinku směrnice s tím, že ustanovení čl. 27 odst. 2 je dostatečně jasné a určité, a proto správní orgány neměly nesouladné ustanovení zákona o pobytu cizinců vůbec použít.

6. Žalobce uvedl, že obdobnou argumentaci uplatnil již v průběhu správního řízení, nesouhlasil s úvahami žalované a připomenul, že pobyt mu nebyl zrušen z důvodu, že by představoval trvající ohrožení veřejného pořádku, ale proto, že byl odsouzen k nepodmíněnému trestu v trvání 2 let za úmyslný trestný čin, což však automaticky neznamená, že žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti ve smyslu čl. 27 odst. 2 alinea druhá směrnice 2004/38/ES.
7. Pokud správní orgány zdůraznily, že byl žalobce odsouzen pro drogovou trestnou činnost a hodnotily nebezpečnost drogové trestné činnosti pro společnost a pro veřejný pořádek, pak měly vést řízení podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, které v souladu s uvedeným článkem směrnice 2004/38/ES předpokládá zkoumání konkrétního jednání cizince a usuzování o jeho nebezpečnosti pro veřejný pořádek. Odůvodnění je tak v rozporu s výrokem rozhodnutí, neodpovídá ustanovení zákona, podle něhož bylo rozhodováno.
8. K závěru žalované, že § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je speciální vůči písm. a) dotčeného ustanovení, žalobce uvedl, že i kdyby tomu tak bylo, ničeho to nemění na tom, že ustanovení je v rozporu se směrnicí 2004/38/ES. Pokud žalovaná dovozovala ohrožení veřejného pořádku na základě odsouzení pro drogový delikt a současně zmínila obecné poznatky ohledně trestné činnosti osob na droze závislých a komunity Vietnamců, činila tak v rozporu se směrnicí 2004/38/ES, když důvody spadají pod generální prevenci, případně jsou v rozporu se zákazem diskriminace a jedná se o trestání žalobce za skutky jiných osob. Správní orgány tak rozhodnutí zjevně pojaly jako další trest žalobce, který má sloužit k obecné generální prevenci před drogovou činností cizinců, což je čl. 27 odst. 2 alinea druhá směrnice 2004/38/ES zakázáno.
9. Žalobce dále nesouhlasil s tím, jak žalovaná posuzovala přiměřenost zásahu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, uplatněnou odvolací námitku podle žalobce žalovaná nevypořádala. Při tomto hodnocení nehraje žádnou roli jednání, pro které byl žalobce odsouzen, pokud k němu chtěly správní orgány přihlížet a hodnotit jej, mělo být řízení vedeno dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány se nezabývaly důvody, proč byl žalobci uložen trest odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, pominuly důvody, proč mu nebyl uložen trest vyhoštění. Žalovaná také bagatelizovala jeho zdravotní problémy a rodinný život. Žalobce uvedl, že přes výrazně nižší úroveň lékařské péče ve Vietnamu transplantace neproběhla v České republice, protože provedení bylo těžko proveditelné z důvodu nedostupnosti vhodného orgánu a komplikovanosti při zařazení do seznamu čekatelů na vhodný orgán. I přes riskantnost cesty žalobce po transplantaci odcestoval do České republiky, protože potřebuje trvalou péči, která je zde výrazně kvalitnější. Proto je i důležitá péče rodinných příslušníků žijících na území České republiky. Žalovaná uvedla, že žalobce získal povolení k trvalému pobytu v roce 2003, je tedy zjevné, že v České republice žije celý svůj dospělý život a veškeré sociální a pracovní a důležité rodinné vazby má pouze v České republice, tuto skutečnost však žalovaná nijak nehodnotila.

10. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná pouze odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se k námitkám žalobce dostatečně podrobně vyjádřila. Navrhla, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítnul.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal krajský soud v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
13. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým bylo žalobci zrušeno jeho povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, a kterým byl žalobci současně udělen výjezdní příkaz.
14. Podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, ve znění novely provedené zákonem č. 222/2017 Sb., účinné od 15. 8. 2017, *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce nepřevyšující 3 roky za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.*
15. Kritéria, podle nichž správní orgány posuzují přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života držitele pobytového povolení, demonstrativně stanoví ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, podle kterého *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
16. Ustanovení § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců tedy stanoví dvě podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Prvou podmínkou je pravomocné odsouzení držitele pobytového oprávnění soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce nepřevyšující 3 roky. Druhou podmínkou je přiměřenost rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění z hlediska zásahu do cizinceva soukromého nebo rodinného života.
17. Žalobce nenamítal, že první podmínka pro zrušení pobytového oprávnění nebyla splněna, ale zpochybnil samotné předpoklady, z nichž ministerstvo dle uvedeného ustanovení vychází, neboť namítal rozpor § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců se směrnicí 2004/38/ES a dovolával se přímého účinku směrnice.

18. Podle čl. 27 odst. 1 směrnice 2004/38/ES s výhradou této kapitoly směřjí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.
19. Rozporem § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 222/2017 Sb., se k obdobné námitce právního zástupce žalobce zabýval již Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 3. 1. 2019, č. j. 11 A 137/2018-60 (dostupný na www.nssoud.cz). Městský soud v Praze především poukázal na vnitřní rozpory v žalobní argumentaci, s čímž se zdejší soud plně ztotožňuje. Žalobce totiž na straně jedné namítá, že § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je v rozporu s čl. 27 odst. 2 směrnice, jelikož podmínkou pro zrušení povolení k trvalému pobytu dle uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců je pouze odsouzení cizince soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce nepřevyšující 3 roky. A s odkazem na čl. 27 odst. 2 směrnice, který zakotvuje zásadu přiměřenosti a nezbytnosti přihlídnout ke konkrétnímu osobnímu chování cizince a zákaz vycházet bez dalšího pouze z předchozího odsouzení pro trestný čin, se žalobce dovolává přímého účinku směrnice. Tedy toho, aby správní orgány rozhodující o zrušení jeho pobytového oprávnění nevycházely pouze z odsouzení pro trestný čin, ale zhodnotily, zda jeho chování představovalo skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti a současně přihlédly k tomu, zda je přijetí takového opatření přiměřené vzhledem k jeho konkrétnímu chování a dalším okolnostem. Na straně druhé žalobce správními orgány vytýká, že pokud rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění založily pouze na předchozím odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce nepřevyšující 3 roky, neumožňuje jim aplikované ustanovení přihlížet k závažnosti jeho jednání. A pokud tak správní orgány učinily, překročily svou pravomoc. Jak případně k argumentaci žalobce uvedl Městský soud v Praze ve shora označeném rozsudku: „Lze shrnout, že žalobce tak na jednu stranu požaduje, aby jediným kritériem nebylo pouze odsouzení pro trestný čin samo o sobě, nýbrž osobní jednání cizince a naplnění zásady přiměřenosti, současně však správními orgány vytýká, že k takovým dalším kritériím přihlížely a nevycházely pouze ze skutečnosti, že byl žalobce odsouzen za trestný čin, za současného tvrzení, že zrušení jeho pobytového oprávnění bylo založeno pouze na skutečnosti, že byl odsouzen za trestný čin.“
20. Ve shodě s Městským soudem v Praze má i zdejší soud za to, že z § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců jednoznačně vyplývá, že ministerstvo jako příslušný správní orgán rozhodující o zrušení povolení k trvalému pobytu zkoumá naplnění dvou podmínek (předpokladů).
Není proto správné tvrzení žalobce, že důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je pouze skutečnost, že cizinec byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu v délce nepřevyšující 3 roky. Existence

takového pravomocného odsouzení představuje pouze naplnění první zákonné podmínky. Kromě toho je však ministerstvo povinno posuzovat také přiměřenost rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. Která konkrétní kritéria je při takovém posouzení zejména správní orgán povinen zohlednit, stanoví shora citovaný § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení správní orgán posuzuje mj. druh a závažnost protiprávního jednání cizince. Žalovaná postupovala zcela v souladu s uvedeným principem přiměřenosti přijatého opatření, o němž hovoří čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES, pokud zohledňovala taktéž odsouzení žalobce za jeho dřívější trestnou činnost a v rámci posouzení přiměřenosti rozhodnutí hodnotila konkrétní okolnosti, charakter a závažnost žalobcova protiprávního jednání. Nelze tedy konstatovat, že důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu by v rozporu s čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES bylo předchozí žalobcovo odsouzení pro trestný čin *samo o sobě*.

21. Současně lze žalované přitakat, že ze systematiky ustanovení § 87l odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že písm. e) představuje speciální ustanovení vůči písm. a). Podle přesvědčení soudu zákonodárce zakotvením pravomocného odsouzení soudem České republiky k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce nepřevyšující 3 roky jako samostatného důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu provedl úvahu v tom směru, že konkrétní (osobní) protiprávní jednání cizince, a to trestněprávního charakteru, pro které byl pravomocně odsouzen k nejprísnejšímu trestu, tj. trestu odnětí svobody ve stanovené délce, představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. V tomto směru soud odkazuje též na obdobnou argumentaci v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 2 Azs 50/2017-45 (rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), který v souvislosti s novelizací § 77 zákona o pobytu cizinců konstatoval, že opakované prodávání pervitinu, za které byl cizinec pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 3 let pro zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku představuje současně opakované narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Pokud žalovaná v napadeném rozhodnutí protiprávní jednání žalobce hodnotila z pohledu, že se jedná o úmyslné narušení zájmu chráněného veřejným pořádkem a že je lze hodnotit jako skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti, učinila tak bezesporu v reakci na odvolací námitky, v nichž žalobce namítal rozpor § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců s čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES. Rozhodnutí žalované neshledal soud nepřezkoumatelným pro rozpor výroku s odůvodněním. Stejně tak nelze žalobci přitakat, že hodnotí-li správní orgány závažnost konkrétního protiprávního jednání cizince z pohledu dotčení důležitých zájmů společnosti, musí vést řízení dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Jak již zaznělo, učinit takovou úvahu správním orgánům výslovně ukládá § 87l odst. 1 alinea druhá ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců i ve vztahu k důvodu dle písm. e) uvedeného ustanovení.
22. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobcovy námitky ohledně rozporu § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců s čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES, stejně jako námitky, v nichž žalobce brojil proti zohlednění závažnosti jeho protiprávního jednání, bylo-li rozhodováno

o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu dle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, nejsou důvodné.

23. Soud se ztotožnil se způsobem, jakým správní orgány posoudily přiměřenost rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. V obecné rovině lze uvést,

že je potřeba identifikovat intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v důsledku napadeného rozhodnutí a intenzitu porušení zákona, které vedlo k jeho vydání. K tomu lze odkázat na rozsudek ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[z]e samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje

„něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“.

24. Především soud nepřisvědčil žalobci, že by žalovaná nevypořádala odvolací námítky týkající

se posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Žalovaná se přezkumu závěrů správního orgánu I. stupně o přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do žalobcova rodinného a soukromého života věnovala v posledním odstavci na str. 4 a str. 5. Dle názoru soudu nepředstavovalo přihlédnutí k typové nebezpečnosti trestné činnosti, pro kterou byl žalobce pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, a v této souvislosti učiněná poznámka o drogové trestné činnosti ve vietnamské komunitě, bez dalšího výraz pouze generální prevence a „druhé“ potrestání žalobce za trestnou činnost, pro kterou byl již pravomocně odsouzen. Naopak hodnocení obecné a typové společenské nebezpečnosti zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, rozmáhajícího se ve vietnamské komunitě (dle poznatků Národní protidrogové centrály o nárůstu této trestné činnosti mezi cizinci), bylo zcela na místě, neboť určuje základní intenzitu zásahu do zájmu na ochraně společnosti a lidí proti možnému ohrožení, které vyplývá z nekontrolovaného nakládání s těmito nebezpečnými látkami a nepochybně další související trestnou činností, kterou zmínila rozhodnutí obou stupňů. Správní orgány současně přihlédly

ke konkrétnímu skutku, za který byl žalobce odsouzen. Logicky zdůraznily, že žalobce se uvedeného zločinu dopustil po předchozí domluvě a následném osobním jednání s dalšími pachateli, povětšinou vietnamské národnosti, kteří byli v souvislosti s organizovanou drogovou trestnou činností odhaleni a odsouzeni, přitom se jednalo o kvalifikovanou skutkovou podstatu dané zločinu. Pokud se správní orgány výslovně nezabývaly tím, že žalobci byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí trestu, tedy v délce 2 let, nejedná se bez dalšího o pochybení. Podle názoru soudu byla závažnost žalobcova protiprávního jednání zjištěna a posouzena dostatečně (viz též správním orgánem I. stupně na str. 7 rozhodnutí citovaná judikatura Soudního dvora EU). Žalobce se nedovolává ničeho konkrétního, co by mohlo závěr správních orgánů o velmi vysoké nebezpečnosti žalobcem spáchané trestné činnosti zmírnit.

25. Žalobce v průběhu správního řízení akcentoval svůj nepříznivý zdravotní stav po transplantaci ledvin v roce 2011, jiné konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje zásah do svého soukromého života a rodinných vazeb na území České republiky správním orgánům netvrdil.

Ostatně

ani v žalobě soudu neuvedl, jak intenzivně budou jeho rodinné vazby zasaženy, jak bude ovlivněn ve svém pracovním životě, atd. Jak správní orgán I. stupně tak žalovaný se zdravotním stavem žalobce zabývali, dle názoru soudu zdravotní potíže žalobce nijak nebagatelizovali. Rovněž soud je toho názoru, že žalobcovo tvrzení o kvalitnější zdravotní péči v České republice nemůže být samo o sobě důvodem, který by zrušení nejvyššího pobytového oprávnění bránil. Z lékařských zpráv, které žalobce v průběhu správního řízení předložil, nevyplývá, že by byl závislý na péči svých rodinných příslušníků, nijak nedoložil, že by mu pravidelná lékařská péče a léky, které musí brát, nemohly být poskytnuty na odpovídající úrovni v zemi původu. Správní orgány logicky přihlédly k tomu, že žalobce se podrobil transplantaci ledvin ve Vietnamu, v tomto směru soud nijak nezpochybňuje a nezlehčuje důvody, pro které se tak stalo. Nicméně z hlediska posouzení dopadu přijímaného rozhodnutí do žalobcova soukromého života správní orgány správně zohlednily, že dialyzován a transplantován byl žalobce v zemi původu a také byl schopen i ve stavu po operaci absolvovat letecky návrat do České republiky a nic by mu tedy nemělo bránit (a opak z předložených lékařských zpráv neplynul) v případném leteckém vycestování z území České republiky.

26. Dále správní orgány hodnotily, že žalobce je mladý, dospělý jedinec, svobodný, na území České republiky žije jen jeho otec, který je občanem České republiky, a dospělé sestry. K intenzitě vztahu s rodinnými příslušníky v průběhu správního řízení žalobce nic neuvedl, přitom je to on, kdo je schopen takové skutečnosti správním orgánům tvrdit a prokázat. Stejně tak lze uvést ve vztahu k pracovním, případně jiným aktivitám žalobce na území České republiky. Za daného stavu nelze vytýkat správním orgánům, že s ohledem na závažnost žalobcova trestněprávního jednání (v podrobnostech soud odkazuje na zhodnocení závažnosti tohoto jednání především v prvostupňovém rozhodnutí) dospěly k závěru, že zásah do žalobcova soukromého a rodinného života žalobce je ve světle závažnosti jeho protiprávního jednání přiměřený. Žalobci lze přisvědčit, že domněnka žalované o nikoli ojedinělém vybočení z řádného života žalobce, neměla ve spisu podklad. Toto dílčí pochybení však samo o sobě nebylo intenzity, pro které by soud shledal rozhodnutí vadné pro nedostatek důvodů. A to i proto, že se nejednalo o kategorický závěr žalované, ale spíše domněnku, která nebyla z hlediska posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života významným rozhodujícím kritériem. Je pravdou, že oba správní orgány uvedly, že žalobce získal povolení k trvalému pobytu na území České republiky v roce 2003, pobývá zde tedy dlouhou dobu. Soud se ztotožňuje se závěrem, že dlouhá doba pobytu žalobce na území České republiky nemůže být ve světle dalších zjištěných okolností, zejména s ohledem na to, že se jedná o dospělého nezávislého svobodného muže, kterému může být poskytnuta lékařská péče i v zemi původu, nezjištěné pracovní či podnikatelské aktivity na území, a především vzhledem k závažnosti žalobcova protiprávního jednání, důvodem, pro který by bylo možné považovat rozhodnutí za nepřiměřené. V tomto směru lze také zopakovat skutečnosti, které uvedl správní orgán I. stupně na str. 5 a 6 rozhodnutí. Tedy že žalobce si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců. Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s

velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo žalobce na území České republiky pobývat (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, či ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59).

27. Za opodstatněnou soud nepovažoval ani námitku, že správní orgány pominuly důvody, pro které žalobci nebyl soudem uložen trest vyhoštění. Podmínky pro uložení trestu vyhoštění jsou stanoveny trestním zákonem svébytně, a jestliže nebyl cizinci uložen trest vyhoštění soudem, neznamená to bez dalšího, že jde o skutečnost, která by měla být významná z hlediska přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce. Správní orgány rozhodující o zrušení pobytového oprávnění jsou povinny a současně oprávněny učinit si vlastní úvahu v tom směru, jak intenzivní má cizinec soukromý a rodinný život a případný zásah do něj poměřovat s veřejným zájmem na ochraně významných zájmů společnosti.
28. Soud tedy shrnuje, že se žalobce na území České republiky dopustil závažné trestné činnosti,
za kterou byl pravomocně odsouzen, v důsledku čehož splnil podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť zásah
do jeho soukromého a rodinného života nebyl shledán natolik závažným, aby převážil nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku.

V. Závěr a náklady řízení

29. Na základě shora přijatých důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce a presumovaného souhlasu žalovaného.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
31. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu
a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 1. srpen 2019.

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu